

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

פרשת ויקרא

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ט"ז - חלק ה'

קונטרס 455

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גליותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אין שומעים לו אפלו בחמורות שבחמורות עד שגנח מכאב לב ואמרו לו אנשים תלך אל אנשי ועד הכשרות, הם לא כהרבנים של הקנאים שמעשיהם להשתיק את הכל שלא יתפרסמו מעשיהם המתעבים, תדבר אל ועד הכשרות הם לא יעברו על זה בשתיקה ושלחו אותו אל הרב שלום יהודה גראס וספר לו הכל. ותכף יצא בדבר לרחוב ובעתונים והודיע להגאון הצדיק מקאשוי זצ"ל. והוא הושיב בית דין ובחרו את הדבר שכן הוא, ואז יצא עם מכתב לתלמידיו שלא לאכל בשר בהמה ובעל פה אמר הרבה פעמים שעד ביאת המשיח לא יהיה בשר בהמה כשרה, [ויכמו כן אמר הרידב"ז על ירושלמי כשלחם לפני מאה שנה נגד הקצבים בשיקאגו, אמר: שבארצות הברית לעולם לא יהיה בשר בהמה כשרה] וזה הכל הודות לפעלותיו הכפירים של מזכר הרבים העולמי הרב הצדיק רבי שלום יודא גראס שליט"א, ומי יודע כמה זמן היה עובר ואם בכלל שהיה מתגלה אי פעם.

כמו מעשה הזנות והריגת בחורי וילדי ישראל שמנסים להסתיר במוסדות התורה ובהעלמת הרבנים זה ארבעים שנה, ואם אחד הרים קולו להזהיר את העם, יצאו נגדו כאלו היה אחד מן הריקים בהוצאת כתב פלסטר עליו, וזה גרם שרוצח חסידי טרוריסטי וחאמאסי ירה בו להרגו, ובדרך נס נצל.

נחזר להרב גראס, שהודות לפעלותיו הכפירות בסור מרע לאפרושי מאיסורא זכה לעלות לארץ ישראל, ופה בארץ ישראל התחיל לעורר ל"ועשה טוב", בתעמולה עולמית, ונתלבש בו ניצוץ מנשמתו של רש"י הקדוש להדפיס ולהפיץ הזר הקדוש ותקוני זהר ואור הזהר ועוד הרבה ספרים על הזהר בחנם, לעורר בני ישראל ללמד תורת הרש"י הקדוש, שמסגל לראת שמים ולקרב הגאולה, כמובא בספרים אלו.

ודבר גדול עשה, בפרט בדור העכור הזה ובפרט באמריקה שרבו בו מהקוראים עצמם קנאים, "עושים מעשה זמרי ומבקשים שכר כפנחס", ולאחר שנתפסמו בנבלות ואסורי כריתות [שהאטליזים - ה"בוטשערס" הטמאים, מלעיטים אותם], שהם הכי גרועים, כמבאר במסכת סוטה (דף

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כב): אמר לה ינאי מלכא לדביתיה אל תתיראי מן הפרושין ולא ממי שאינן פרושין אלא מן הצבועין שדומין לפרושין, שמעשיהן כמעשה זמרי ומבקשין שכר כפנחס. וראה ברש"י שם: אלא מן הצבועים - כלומר שאין מראיתם כתולדותם אלא צבועין מבחוץ ואין תוכן כבדם. שמעשיהם כמעשה זמרי - שהן רשעים ומבקשים שכר כפנחס אומרים לבריות לכבדן כפנחס, ואיכא דמפרש לה לענן צניעותא. ואלו הצבועים והחנפים והטמאים חושבים עצמם כצדיקים, הלא באים לבית הכנסת ומניחים על ראשם הטמא תפלין, ועושים צדקה ועושים כנבוכדנאצר מלך בבל ש"חטאו בצדקה יפרק", אבל הם נטמאים בקלפת עריות, ושורה עליהם רוח הטמאה של הסטרא אחרא, [כמבאר בזהר הקדוש פרשת משפטים (דף קכ"ה ע"א וע"ב), וכן כתב הגר"א ביו"ד סימן פ"ז בהגהותיו ב' פעמים שמצין על ענין בשר בחלב את הזהר הזה], אך מצוות אלו מאוסים לפני הקדוש ברוך הוא, שנעשו עם קלפת עריות, כמו שכתוב באור החיים הקדוש (בסוף פרשת אחרי).

על כן לאחר שזכה באמריקה לגרש את הרע על כל פנים מאותם היראים את דבר השם שנתעוררו על ידו והחלו להזהר בכשרות המאכלים זכה על ידי זה לעורר ללמד את ספרי הזהר של הרשב"י הקדוש ולהכניסם בלב רבים ולקרב הגאולה.

על כן אנו מאחלים לו שיצליח בעבודתו הקדושה, ואם יעבד בממדי כחות הגדולים להכניס יראת שמים, יכולים אנו להכין עצמנו לקבל פני משיח צדקנו, שיתגלה במהרה בימינו.

בברכת חג כשר ושמח ובברכת כל טוב:

שלמה יודא שווייצער

חברו: טרם שנכנס, תאמר לי
הפסוק הזה שאינו מושב.

אמר לו: מה הוא? אמר לו: דבר
אחד, שכתוב (תהלים נב) אודך
לעולם פי עשית וגו'. מהו פי
עשית ולא כתוב מה? וכתוב פי
טוב נגד חסידך, וכי לאחר אינו
טוב? לא היה בידו? אמר: אוי
לסחורתנו שעזבנו את הקדוש
ברוך הוא בגללה. רבי חייא ורבי
יוסי שהיו יושבים במערה
שמחו. אמר רבי חייא לרבי יוסי,
ולא אמרתי לך שכשעושה
הקדוש ברוך הוא גס, בכל הוא
עושה? יצאו.

בשיצאו, הקדים רבי חייא ופתח,
(ישעיה נב) שלום שלום לרחוק. שני
שלומות כאן, אחד לרחוק ואחד
לקרוב, והכל אחד. לרחוק -
שנעשה קרוב. (ועוד לרחוק) זהו
בעלי התשובה, שקדם היה
רחוק, ועכשו הוא קרוב. ועוד
רחוק - כשאדם מתרחק
מהתורה, רחוק הוא מהקדוש
ברוך הוא. ומי שקרוב לתורה,
מקרב אותו הקדוש ברוך הוא
עמו, ועכשו התחברו עמנו
ותכנסו למערה. באו אותם
סוחרים והשתתפו עמם. שחררו
את המשא מחמוריהם ותקנו
להם אכל, ויצאו כלם לפי
המערה.

אמר אחד מהסוחרים: יאמרו
לנו בעלי התורה את הפסוק הזה,
אודך לעולם פי עשית ואקנה
וגו'. פי עשית, מה זה פי עשית,
ולא כתוב מה? וכתוב פי טוב
נגד חסידך, וכי לגבי אחר אינו
פי טוב?

אמר רבי חייא, פי עשית ודאי.
ומה עשית? לעולם. שבגלל זה
העולם שעשה הקדוש ברוך הוא
והתקין אותו, מודה אדם
לקדוש-ברוך-הוא בכל יום. ואקנה שמך כי טוב נגד חסידך, כן זה ודאי, כנגד אותם צדיקים,

חבריה עד לא ניעול, תימא האי קרא דלא
מתישבא.

אמר ליה מאי הוא. אמר ליה מלה חד, דכתיב,
(תהלים נב) אודך לעולם פי עשית וגו'. מהו
כי עשית, ולא פתיב מה. וכתוב כי טוב נגד
חסידך. וכי לגבי אחר לאו איהו טוב, לא
היה בידיה. אמר ווי לטיענא, דשבקנא
לקודשא ברין הוא בגיניה. רבי חייא ורבי
יוסי דהוו יתבי במערתא חדו, אמר רבי חייא
לרבי יוסי, ולא אמרית לך דכד עבד קדשא
ברין הוא ניסא, בכלא עבד. נפקו.

כד נפקו אקדים רבי חייא ופתח, (ישעיה נב) שלום
שלום לרחוק. תרי שלמא הקא, חד
לרחוק, וחד לקרוב, וכלא חד. לרחוק,
דאתעבד קרוב. (תו לרחוק) דא הוא מאריה
דתשובה, קודם היה רחוק, והשתא איהו
קרוב. תו רחוק, כד בר נש אתרחיק מאורייתא.
רחיק הוא מקודשא ברין הוא. ומאן דקריב
לאורייתא, קריב ליה קדשא ברין הוא בהדיה,
והשתא אתחברו עמנא ועולו למערתא אתו
אינון טייעין ואשתתפו עמהון. אשתנקלו
לחמריהו, ואתקנו למיכל, נפקו כלהו לפום
מערתא.

אמר חד מן טייעין גימרו לן מארי דאורייתא,
האי קרא אודך לעולם פי עשית ואקנה
וגו'. פי עשית, מהו פי עשית, ולא כתיב מה.
וכתיב פי טוב נגד חסידך, וכי לגבי אחר לא
לאו הוא טוב.

אמר רבי חייא, פי עשית ודאי, ומה עשית.
לעולם. דבגין האי עולם, דעבד קדשא
ברין הוא ואתקן ליה, אודי בר נש לקודשא
ברין הוא בכל יומא. ואקנה שמך כי טוב נגד
לקדוש-ברוך-הוא בכל יום. ואקנה שמך כי טוב נגד חסידך,

שמו של הקדוש ברוך הוא הוא טוב, ולא כנגד הרשעים שמבזים אותו בכל יום ואינם עוסקים בתורה. אמר לו, זה יפה, אבל שמעתי דבר מאחורי הכתר, ואני פוחד לגלות. אמרו לו רבי חייא ורבי יוסי, אמר דברך, שתורה אינה ירשה למקום אחד.

אמר להם, יום אחד הייתי הולך ללוד ונכנסתי לעיר, וסמכתי את עצמי אחר כהל אחד, ורבי שמעון בן יוחאי היה באותו הבית, ושמעתי מפיו את הפסוק הזה, אורך לעולם פי עשית. אורך, דוד המלך עליו השלום (לקדוש ברוך הוא) אמרו על אותו עולם אחרון, שהוא עשה שדוד המלך אחוז בו באותו עולם, ובו ירש את המלכות. ואענה שמך כי טוב - זה הקדוש ברוך הוא ביחוד של העולם הזה שנקרא טוב. מתי נקרא טוב? נגד חסידך. מי הם חסידך?

אלא יש חסד ויש חסד, ואלו נקראו חסדי דוד הנאמנים. וכשחסדי דוד הללו מתמלאים מאותו טוב ששופע של העתיד הקדוש, אזי נקרא היסוד טוב, אזי נמצא להם טוב. שהרי כמו שנמצא שהוא בו, כך הוא מבשם את העולם האחרון הזה, והכל נמצא בברכה, ועל כן דוד היה מחכה לדרגה הזו שמאירה לעולם הזה שהוא אחוז בה.

הדברים הללו, כך שמעתי אותם, אלא שלא ידעתי מה זה. באו רבי חייא ורבי יוסי ונשקו אותו בראשו. אמר רבי חייא, מי מכסה עיניך בעפר, רבי שמעון בן יוחאי, שאתה במקומך ואתה מרעיש הקהלים העליונים, ואפילו צפרי השמים וכלם שמחים בדבוריך. אזי לעולם באותה שעה כשתסתלק ממנו.

חסידי, הכי הוא ודאי, לקבל אינון ופאין, שמא דקודשא בריך הוא טוב. ולא לקבלי חייביא, דמבזין ליה בכל יומא ולא משתדלי באורייתא. אמר ליה, נאות הוא. אבל מלה שמענא מבתר פותלא, ומסתפינא לגלגאה. אמרו ליה רבי חייא ורבי יוסי, אימא מילך, דאורייתא לאו איהו ירותא לאתר חד.

אמר לון, יומא חד הוינא אזיל ללוד, עאלנא למתא, ואסמכנא גרמאי בתר פותלא חד, ורבי שמעון בן יוחאי הוה בההוא ביתא, ושמענא מפומיה האי קרא, אורך לעולם פי עשית. אורך, דוד המלך עליו השלום (לקדוש ברוך הוא) אמרו, על ההוא עולם בתראה, דאיהו עבד דדוד מלכא אחיד ביה בההוא עולם, וביה ירית מלכותא. ואענה שמך פי טוב, דא קדשא בריך הוא, ביחודא דהאי עלמא דאקרי טוב. אימתי אקרי טוב. נגד חסידך. מאן אינון חסידך.

אלא אית חסד ואית חסד, ואלין אקרון חסדי דוד הנאמנים. וכד אלין חסדי דוד אתמליין מההוא טיבו דנגידו דעתיקא קדישא, כדין אקרי יסוד טוב. כדין אשתכח טוב לגבייהו. דהא (כ"א כר אשתכח כמה דאיהו ביה) כמה דאשתכח דאיהו ביה, הכי איהו מבסם להאי עלמא בתראה. וכלא אשתכח בברכה, ועל דא דוד הוה מחפה להאי דרגא, דנהיר להאי עולם דאיהו אחיד ביה.

מלין אלין הכי שמענא לון, אבל לא ידענא מאי הוא. אתו רבי חייא ורבי יוסי ונשקו ליה ברישיה. אמר רבי (דף כא ע"ב) חייא, מאן חפי עיניך בעפרא רבי שמעון בן יוחאי, דאנת באתריך ואנת מרעיש טוריא עלאי, ואפילו צפורי שמיא וכלא חדאן במלוך ווי לעלמא בההיא שענתא כד תסתלק מניה.

עוד פתח ואמר אותו האיש, הרי
שדכר אחר שמעתי ממנו באותה
שעה בפסוק שכתוב (דניאל ט)
ועתה שמע אלהינו אל תפלת
עבדך ואל תחנוניו וגו' למען
אדני. ואמר כך, אם השם הזה
מעלה (למעלה) מהכל - יפה הוא.
שכך אומרים, עושה למען
המלך. אבל השם הזה הרי ידוע
שהוא מקום של בית דין, שממנו
יוצא דין לעולם. מי ראה
שאומרים למלך עשה למען
עבדך, או בשביל דבר קטן ממך?
א"ל כך צריך, שהשם הזה מתקן
את בית המלך ובית המקדש
למטה, וזה אחוז בזה, משום
שנקשר זה בזה. וכשהמקדש
למטה עומד במקומו, השם הזה
למעלה עומד במקומו, וזהו כמי
שאומר למלך: בנה את הבית
הזה ואת ההיכל הזה כדי
שהגבירה לא תמצא יושבת
מחוץ להיכלה. אף כן - והאר
פניך על מקדשך השמים למען
אדני. מה הטעם למען אדני?
שלא ימצא מחוץ למדורו.

תמחו רבי חייא ורבי יוסי,
ושמחו באותו לילה. אחר
שאכלו, פתח חברו הסוחר ואמר,
אמר לפניהם דבר אחד
שהתעסקתי בו היום הזה, הפסוק
הזה שכתוב (תהלים טו) מזמור לדוד
בהיותו במדבר יהודה. דוד אמר
שירה כשהיה בורח מחמו, למה
אמר אלהים אלי אתה אשחרך
צמאה לך נפשי וגו'? אלהים אלי
אתה, שהרי בגבורה אחונה
תמיד. אשחרך, וכי איך כל דוד
לשחר את הקדוש ברוך הוא
בארץ רחוקה, וגרש מהארץ
שבה שרויה השכינה?

א"ל, אף על גב שגרש משם,
לא עזב את שלו לשחר את
הקדוש ברוך הוא. ואני שמעתי,

הנו פתח ואמר ההוא גברא, הא מלה אחרא
שמענא מניה בהדיא שעטא, בקרא
דכתיב, (דניאל ט) ועתה שמע אלהינו אל תפלת
עבדך ואל תחנוניו וגו' למען אדני. ואמר
הכי, אי שמא דא מעליא (נ"א לעילא) מפלא,
שפיר הוא, דהכי אמרין עביד בדיל מלפא.
אבל שמא דא, הא ידיע דהוא אתר בי דינא,
דמניה נפיק דינא לעלמא. מאן חמא דאמרין
למלפא, עביד בגין עבדך, או בגין מלה זעירא
מגד.

א"ל הכי אצטריך, דשמא דא אתקין ביתא
למלפא, ובי מקדשא לתתא, ודא אחיד
בדא, בגין דאתקשר דא בדא. וכד מקדשא
לתתא קאים בקיומיה, האי שמא לעילא קאים
בקיומיה. ודא הוא כמאן דאמר למלפא בני
ביתא דא, והיכלא דא, בגין דלא ישתכחת
מטרוניתא דיתבא לבר מהיכלה. אוף הכא,
(דניאל ט) והאר פניך על מקדשך השמים למען
אדני. מאי טעמא למען אדני. דלא ישתכח
לבר מן דינריה.

תווחו רבי חייא ורבי יוסי, וחדו בההוא ליליא.
בתר דאכלו, פתח חבריה טייעא ואמר,
אימא קמייכו מלה חד, דאשתדלנא ביה האי
יומא, האי קרא דכתיב, (תהלים טו) מזמור לדוד
בהיותו במדבר יהודה, דוד אמר שירתא, כד
היה עריק מחמו, אמאי אמר (תהלים טו) אלהים
אלי אתה אשחרך צמאה לך נפשי וגו'. אלהים
אלי אתה, דהא בגבורה אחידא תדירא.
אשחרך, וכי דוד היה יכול לשחרא ליה
לקודשא בריך הוא, בארעא רחיקא, ואתתרוך
מארעא דשכינתא שריא.

א"ל, אף על גב דאתתרוך מתמן, לא שביק
דידיה לשחרא ליה לקודשא בריך הוא.

וְאֵנָּה שְׁמַעְנָא, אֲשַׁחְרֶךָ: כְּמָאן דְּאָמַר, אֵיזִיל
לְאַתְחַזְּאָה קַמָּךְ, בֵּר דְּלֹא יְכִילָנָא. בְּךָ אֲשַׁחְרֶךָ,
בֵּר דְּאֵנָּה לְבַר מֵאַתֵּר דְּשִׁכְנִיתָא שְׂרִיא. צְמָאָה
לֶךְ נִפְשִׁי, דִּהָא נִפְשִׁי וְגוֹפָא דִּילִי תֵּאִיבִין
לְגַבְךָ, לְאַתְחַזְּאָה קַמָּךְ, וְלֹא יְכִילָנָא, בְּגִין
דְּאֵנָּה בְּאַרְץ צִיָּה וְעֵינָךְ בְּלִי מַיִם, דִּהָא אֲרִץ
צִיָּה וְעֵינָךְ אֲקָרִי לְבַר מֵאַתֵּר דְּשִׁכְנִיתָא שְׂרִיא.
בְּגִין דְּמַיִם חַיִּים לֹא שָׁכִיחַ הֵכָּא. וּמָאן אֵינוֹן
מַיִם חַיִּים. דָּא שִׁכְנִיתָא, דְּכֹתִיב בָּהּ (בראשית כו)
בְּאֵר מַיִם חַיִּים, וְעַל דָּא אֲרִץ צִיָּה וְעֵינָךְ בְּלִי
מַיִם פְּתִיב.

אָמְרוּ רַבִּי חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי, וְדָאִי אוֹרְחָא תְּקִינָא
קָמָן, עֲאֻלוּ לְמַעְרְתָא וּדְמָכוּ. בְּפִלְגֵנוּ
לִילְיָא, שְׁמַעְנוּ קָל חֲיוּתָא בְּמִדְבָּרָא דְנֹהֲמִי.
אַתְּעֵרוּ. אָמַר רַבִּי חֲזִיא, הָא עֵידֵן הוּא לְסִייעָא
לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, דִּהָא מְשַׁבַּחַת לְמַלְכָּא. אָמְרוּ,
כָּל חַד וְחַד לִימָא מְלָה מְמַה דְּשַׁמַּע וְיִדַּע
בְּאוּרֵייתָא, יִתְבוּ כְּלֵהוּ.

פְּתַח רַבִּי חֲזִיא וְאָמַר, (תהלים כב) לְמַנְצִיחַ עַל אֵילַת
הַשֹּׁחַר מְזֻמּוֹר לְדוֹד. מָאן אֵילַת הַשֹּׁחַר.
דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. דְּאֲקָרִי (משלי ח) אֵילַת אֲהָבִים
וְיַעֲלַת חַן. וְכִי אֵילַת הַשֹּׁחַר, וְלֹא כָּל יוֹמָא.
אַלָּא, אֵילַת: מַהֲהוּא אֲתֵר, דְּאֲקָרִי שֹׁחַר כְּמַה
דְּאֵתָּ אָמַר (הושע ו') בְּשֹׁחַר נִכּוֹן מוֹצָאוֹ, וְדוֹד
מַלְכָּא עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל קָאמַר דָּא, דִּהָא לֹא
אֲמַרְהָ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל דָּא (ס"א דְּאֲקָרִי אֵילַת אֲהָבִים וְיַעֲלַת
חַן וְהִיא אֲתֵיא מִהֲהוּא אֲתֵר דְּאֲקָרִי שֹׁחַר כְּמַה דְּאֵתָּ אָמַר בְּשֹׁחַר נִכּוֹן מוֹצָאוֹ
וְדוֹד מַלְכָּא עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל קָאמַר דָּא) מְשַׁמַּע דְּכֹתִיב עַל
אֵילַת הַשֹּׁחַר.

הָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּרַמְשׁ לִילְיָא, פְּתַחֲחִין סְתִימִין
דְּעֵלְאִי וְתַתְּאִי מְשַׁתְּפַחִי (ס"א מְשַׁתְּכִי). וְכָל
אֵינוֹן רַחֲיִקִין, מִתְּעֲרִין וְאִזְלִין וְשִׁטְאֵן כָּל
עֲלָמָא, וּמִהֲדֵרִין עַל גּוֹפֵי בְּנֵי נָשָׂא, וְסַחְרִי

אֲשַׁחְרֶךָ - כְּמִי שְׂאוּמַר, אֵלֶךְ
לְהִרְאוֹת לְפָנֶיךָ, רַק שְׁלֹא יְכַלֵּתִי.
כֶּךָ אֲשַׁחְרֶךָ, רַק שְׁאֵנִי מַחוּץ
לְמָקוֹם שְׁשֵׁם שׁוּרָה שְׁכִינָה.
צְמָאָה לֶךְ נִפְשִׁי, שְׁהִרִי נִפְשִׁי
וְגוֹפִי מִשְׁתוֹקֵקִים אֵלֶיךָ לְהִרְאוֹת
לְפָנֶיךָ, וְלֹא יְכַלֵּתִי, כִּי אֲנִי בְּאַרְץ
צִיָּה וְעֵינִי בְּלִי מַיִם, שְׁהִרִי אֲרִץ
צִיָּה וְעֵינִי נִקְרָא מַחוּץ לְמָקוֹם
שְׁשׁוּרָה שְׁכִינָה, מִשּׁוּם שְׁמַיִם
חַיִּים אֵין מְצוּיִים כָּאן. וְכִי הֵם
הַמַּיִם הַחַיִּים? זֶה שְׁכִינָה, שְׁכִינָתוֹב
בָּהּ (בראשית כו) בְּאֵר מַיִם חַיִּים, וְעַל
זֶה אֲרִץ צִיָּה וְעֵינִי בְּלִי מַיִם כְּתוּב.
אָמְרוּ רַבִּי חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי, וְדָאִי
שְׁהֲדִיךָ תְּקִינָה לְפָנֵינוּ. נִכְנְסוּ
לְמַעְרָה וְיִשְׁנֻ. בְּחֻצוֹת הַלֵּילָה
שְׁמַעְנוּ אֶת קוֹל חֲיוֹת הַמִּדְבָּר
שְׁנוֹהֲמוֹת. הִתְעוֹרְרוּ. אָמַר רַבִּי
חֲזִיא, הִרִי עַת הִיא לְסִיעָה לְכַנְסַת
יִשְׂרָאֵל שְׁמִשְׁבַּחַת אֶת הַמֶּלֶךְ.
אָמְרוּ, כָּל אֶחָד וְאֶחָד יֹאמַר דְּבַר
מְמַה שְׁשַׁמַּע וְיִדַּע בְּתוֹרָה. יִשְׁבוּ
כָּלֵם.

פְּתַח רַבִּי חֲזִיא וְאָמַר, (תהלים כב)
לְמַנְצִיחַ עַל אֵילַת הַשֹּׁחַר מְזֻמּוֹר
לְדוֹד. מִי זֶה אֵילַת הַשֹּׁחַר? זֶה
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שְׁנִקְרָאת (משלי ח)
אֵילַת אֲהָבִים וְיַעֲלַת חַן. וְכִי אֵילַת
הַשֹּׁחַר, וְלֹא כָּל הַיּוֹם? אֵלָּא
אֵילַת, מֵאוֹתוֹ מָקוֹם שְׁנִקְרָא
שֹׁחַר, כְּמוֹ שְׁנִקְרָא (הושע ו') בְּשֹׁחַר
נִכּוֹן מוֹצָאוֹ. וְדוֹד הַמֶּלֶךְ אָמַר אֶת
זֶה עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁהִרִי לֹא
אֲמַרְהָ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֶת זֶה (שְׁנִקְרָא
אֵילַת אֲהָבִים וְיַעֲלַת חַן, וְהִיא בָּהּ מֵאוֹתוֹ מָקוֹם
שְׁנִקְרָא שֹׁחַר, כְּמוֹ שְׁנִקְרָא (הושע ו') בְּשֹׁחַר נִכּוֹן
מוֹצָאוֹ, וְדוֹד הַמֶּלֶךְ אָמַר אֶת זֶה עַל כְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל), מְשַׁמַּע שְׁכִינָתוֹב עַל אֵילַת
הַשֹּׁחַר.

בֹּא רָאָה, בְּשַׁעָה שְׁיוֹרֵד הַלֵּילָה,
פְּתַחֲחִים הַסְתוּמִים שֶׁל עֲלִיוֹנִים
וְתַחְתּוֹנִים נִמְצְאִים (שׁוֹכְכִים), וְכָל
אוֹתָם רַחוּקִים מִתְּעוֹרְרִים

והולכים ושטים בכל העולם, ומחזירים על גופות בני אדם וסוככים למקומותיהם ולמטותיהם, ורואים את דילקן המלך הקדוש ופחדים, שהרי התחזקו במטותיהם בדברי השם הקדוש. ובני אדם, נשמותיהם עולות כל אחת ואחת כראוי לה, והרי פרשנה. אשרי חלקם של הצדיקים שנשמותיהם עולות למעלה ולא מתעכבות במקום אחר שלא צריך.

בשנתלך הלילה, הפרז עומד ומכריז, ונפתחים הפתחים. אז רוח אחת של צפון מתעוררת ומקיש בכוור דוד, ומנגן מאליו, ומשבחת את המלך, והקדוש ברוך הוא משתעשע עם הצדיקים בגן עדן.

אשרי חלקו של מי שמתעורר באותו זמן ועוסק בתורה, וכל מי שעומד באותו זמן ועוסק בתורה, נקרא חברו של הקדוש ברוך הוא ונכנסת ישראל, ולא עוד, אלא שאלו נקראים אחים ורעים שלו, שכתוב (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך. ונקראים חברים של המלאכים העליונים והמחנות העליונים, שכתוב (שיר ח) חברים מקשיבים לקולך.

בשבא היום, הפרז עומד ומכריז, ופתחים של צד דרום נפתחים, ומתעוררים כוכבים ומזלות, ופתחי הרחמים נפתחים, והמלך יושב ומקבל תשבחות. אזי נכנסת ישראל נוטלת את אותם דברים ועולה, וכל אותם חברים אחרים בכנפיה, ודבריהם באים ושורים בחיק המלך. אז מצוה המלך לכתב את כל אותם הדברים.

ובספר פתובים כל אותם בני היכלו, וחוט של חסד נמשך עליהם, שמאותו חוט מתעטר אדם

לאתריהו ולעריסיהו. וחמאן דיוקנא דמלכא קדישא, ומסתפי. דהא אתקפו בערסייהו במלי דשמא קדישא. ובני נשא, נשמתהון סלקין כל חד וחד ברחמי ליה, והא אוקמוה. ופאה חולקיהון בצדיקייא, דנשמתהון סלקין לעילא, ולא מתעכבי באתר אחרא דלא אצטריך.

כד אתפלג ליליא, פרוזא קאים וכריז, ופתחין פתיחו. בדין רוחא חד דסטור צפון אתער, ואקיש (דף כ"ב ע"א) בכנור דדוד, ומנגן מאליו. ושפחת למלכא, וקודשא בריך הוא משתעשע בצדיקייא בגנתא דעדן.

וכאך חולקיה מאן דאתער בההוא זמנא ואשתדל באורייתא, וכל מאן דקאים בההוא זמנא ואשתדל באורייתא, אקרי חבריה דקודשא בריך הוא ונכנסת ישראל. ולא עוד, אלא דאלין אקרון אחים ורעים ליה. דכתיב, (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך. ואקרון חברים ביהדי מלאכין עלאין, ומשריין עלאין, דכתיב, (שיר השירים ח) חברים מקשיבים לקולך.

כד אתי יממא, פרוזא קאים וכריז, ופתחין דסטור דרומא אתפתחו. ומתעריין ככבים ומזלות, ופתחין דרחמין אתפתחו. ומלכא יתיב וקביל תשבחון. בדין כנסת ישראל נטלא לאינון מלין וסלקא. וכל אינון חברים אחידן בגדפהא, ומלייהו אתיין ושריין בחיקא דמלכא. בדין פקיד מלכא, למכתב כל אינון מלין.

ובספרא פתיבו כל אינון בני היכליה, וחוטא דחסד אתמשך עלייהו, דמההוא

בעטרת המלך, וממנו פוחדים עליונים ותחתונים. הוא נכנס לכל שערי המלך, ואין מי שימחה בידו. ואפלו בזמן שבבלי הדין עומדים לדון את העולם, אין דנים עליו דין, משום שהרי נרשם ברשם של המלך, שנודע שהוא מהיכל המלך, ולכן לא דנים עליו דין. אשרי חלקם של הצדיקים שמשפדלים בתורה, וכל שכן בזמן שהמלך תאב לדברי תורה.

בא וראה סוד הדבר, אין עומדת כנסת ישראל לפני המלך אלא בתורה, וכל זמן שישראל בארץ התעסקו בתורה, כנסת ישראל היתה שרויה עמהם. כשהתבטלו מדברי תורה, לא זכלה לעמוד עמהם שעה אחת. משום כך, בשעה שכנסת ישראל מתעוררת למלך בתורה, מתחזק כחה, והמלך הקדוש שמח לקבל אותה.

וכך זמן שכנסת ישראל באה לפני המלך ואין התורה נמצאת עמה, כביכול תשש כחה. אוי לאותם שמחלישים את הכח שלמלכה. משום כך אשרי אותם שעוסקים בתורה, וכל שכן באותה שעה שצריך להשתתף עם כנסת ישראל. אזי הקדוש ברוך הוא קורא עליו, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

רבי יוסי פתח ואמר, (שם כא) משא דומה אלי קרא משעיר שמר מה מלילה שמר מה מליל. את הפסוק הזה בארו החברים בכמה מקומות. אבל משא דומה, כל הפעמים שישראל נמצאו בגלות, נודע הזמן והקץ שלהם, וזמן וקץ של אותה גלות. וגלות אדום הוא משא דומה, שלא התגלה ולא נודע כאותן האחרות.

זכאין אינון דמשתדלי באורייתא, ופל שפן בההיא שעתא דאצטריף לאשתתפא בה בכנסת ישראל. בדין קדשא בריה הוא קארי עליה, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

רבי יוסי פתח ואמר, (ישעיה כא) משא דומה אלי קורא משעיר שומר מה מלילה שומר מה מליל. האי קרא אוקמוהו חברייא, בכמה אתר. אבל משא דומה, כל זמנין דישראל אשתכחו בגלותא, אתיידע זמנא וקצא דלהון, וזמנא וקצא דההוא גלותא. וגלותא דאדום, הוא משא דומה, דלא אתגלייא ולא אתיידע כאינון אחרנין.

חוטא אתעטר בר נש בעטרא דמלכא, ומניה דחלין עלאין ותתאין, הוא עאל בכל תרעי מלכא, ולית מאן דימחי בידוי. ואפילו בזמנא דמאריהון דדינא קיימין למידן עלמא, לא דיינין עליה דינא. בגין דהא אתרשים ברשימו דמלכא, דאשתמודעא דאיהו מהיכלא דמלכא, ובגין דא לא דיינין עליה דינא. זכאה חולקיהון דצדיקייא דמשתדלי באורייתא, וכל שפן בזמנא דמלכא תאיב על מלי דאורייתא.

הא חזי, רזא דמלה, לא קיימא כנסת ישראל קמי מלכא אלא באורייתא. וכל זמנא דישראל בארעא אשתדלו באורייתא. כנסת ישראל שראת עמהון. פד אתבטלו ממלי אורייתא, לא זכלא לקיימא עמהון שעתא חדא. בגיני כך, בשעתא דכנסת ישראל אתערת לגבי מלכא באורייתא, אתתקיף חילהא, ומלכא קדישא חדי לקבלא לה.

וכך זמנא דכנסת ישראל אתת לקמי מלכא, ואורייתא לא אשתכחת עמה, כביכול תשש חילהא. ווי לאינון דמחלשין חילא דלעילא, בגיני כך,

זכאין אינון דמשתדלי באורייתא, ופל שפן בההיא שעתא דאצטריף לאשתתפא בה בכנסת ישראל.

(ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

רבי יוסי פתח ואמר, (ישעיה כא) משא דומה אלי קורא משעיר שומר מה מלילה שומר מה מליל. האי קרא אוקמוהו חברייא, בכמה אתר. אבל משא דומה, כל זמנין דישראל אשתכחו בגלותא, אתיידע זמנא וקצא דלהון, וזמנא וקצא דההוא גלותא. וגלותא דאדום, הוא משא דומה, דלא אתגלייא ולא אתיידע כאינון אחרנין.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפרא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכניתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולזייס לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהה את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקבילים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמָּן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִישָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וּכְפָרָה, וְרוּחַ
וְהַצֵּלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמֵּרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וְיַחוּס וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֲהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵהּ אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אִשָּׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵם מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעִרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמֵּרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵהּ אֱלֹיָהּ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברוכיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
 - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

Do you want to be a millionaire?

Learning one hour of Zohar on Shabbos is worth
 a hundred million years of Torah
 To receive, for free, the seforim Erkah Shel Sha'ah,
 Gedolei Yisroel V'haZohar,
 Tikun HaZohar Hayomi, and more

Fax 02-9951300